

Frank Reginald Himsworth, Corporaal 1153990, 20 jaar

“Op 31 oktober 1944 verlaat ons landingsvaartuig LC(T) 737 de haven van Oostenden in België. De hemel is grijs en er waaien koude winden. We zijn volgeladen met tanks die Westkapelle moeten gaan bevrijden. Voorraden, ammunitie en watertanks zijn de dagen ervoor al ingeladen. Het is 7 uur varen op een platbodemschip, speciaal gebouwd om troepen en militaire voertuigen te vervoeren. Er zijn verschillende landingsvaartuigen op weg naar Nederland. Sommige vol met commando's, anderen belanden met tanks en raketten. Ik ben op dat moment 20 jaar en 11 maanden oud. Er zijn nog meer jonge mensen om me heen. Dit is pas mijn tweede keer dat ik op zee ben. De eerste keer is op 10 juni 1944, D Day. Onze eenheid is toen geland op Gold Beach in Normandy. Sinds die tijd hebben we ons een weg gevochten langs de Franse kust, vaak met de steun van het 1^e Canadian Army.

Vandaag bestaat mijn crew uit bestuurder Jock Strachan, verbindingsman Wiley en schutter John Gardner. Mijn tank is geen gewone tank. Het is een Amerikaanse Sherman tank, met aan de voorkant een enorme draaiende balk bevestigd. Aan de balk zitten lange kettingen die tot op de grond komen. De tank wordt liefkozend een “Crab” genoemd door de mannen die hem besturen. Maar de officiële naam in het Britse leger is “Flail Tank” of mijnneveger.”

“ Als we op 1 november aankomen bij het strand in Westkapelle zien we dat de Duitse artillerie batterijen nog niet onschadelijk zijn gemaakt door de Royal Navy of de bommenwerpers van de Royal Air Force. Deze batterijen zijn erin geslaagd verschillende landingsvaartuigen te laten zinken, speciaal die boten die raketten vervoeren. Ons landingsvaartuig LC (T) 737 zoekt voorzichtig zijn weg tussen de obstakels aan de kust die door de bezetters zijn geplaatst. Ik sta op twee kisten met ammunitie met mijn hoofd en schouders kijk ik boven in de koepel van de tank trots om me heen. Ik heb dan wel een groot hart, maar ik ben klein van postuur, dus een vreemd figuur. Ik ben ook een van de jongste tankcommandanten de British Army, ik kan de tank niet leiden zonder op een verhoging te staan, de tweede kisten munitie zijn het enige wat voorhande is. Als we bij het strand aankomen gaat de klep omlaag, ongeveer 20 meter van het strand vandaan; een moeras van

modder, rotzooi, brandende voertuigen en verborgen mijnen.

Mijn tank, “Bramble 5” is de tweede tank die het vaartuig verlaat. We rijden recht de zee in en vooruit richting strand Westkapelle. Granaten en kogels vliegen om onze oren. Verschillende Buffelo's liggen te branden na een contact met de Duitse mijnen.

Soldaten sterven op het strand, voertuigen worden beschoten. Ik probeer schietend mijn “Bramble 5” zijn weg te laten vinden, richting dijkgat. Intussen laat ik de kettingenbalk flink draaien om alle Duitse mijnen op te ruimen. En we volgen onze weg naar het dorp waar de wegen soms een meter diep zijn weggeslagen. Het dorp Westkapelle is overstroomd. Kogels ketsen af op het pantser van “Bramble 5” wanneer we de Zuidstraat binnenrijden op weg naar de vuurtoren om daar het sluipschuttersnest te veroveren.

Wij beschieten de toren gedurende een stuk of 7 rondjes om de toren heen. We veroorzaken hiermee zoveel last dat er vanuit de toren niet geschoten kan worden. Later op de avond parkeren we onze tank ergens in de straat, in de hoop even te kunnen slapen. Kort daarna, in de vroege uurtjes, voelen we dat onze voeten drijfnat worden en dreigen te bevriezen.

Een snel onderzoek van de bodem van de tank leert ons dat de tank toch beschadigd is geraakt bij de landing en dat er nu zeewater naar binnen stroomt. Omdat slapen er niet meer inzit, en omdat de tank nu niet in actie is, wachten we in de tank maar gewoon tot het water iets lager komt te staan. Dan verlaten we de tank en gaan naar een leeg huis. We gaan naar boven omdat het benedengedeelte onder water staat. We maken zo goed en kwaad als het kan een eenvoudige maaltijd op porseleinen borden, die zijn achtergelaten door de

eigenaars van het huis. Ironisch genoeg hebben we geen water om af te wassen, dus gooien we de borden naar buiten. “

“ Op 2 november zetten we onszelf aan het werk, we brengen voorraden en ammunitie naar andere militaire voertuigen die door het dijkgat naar binnen komen en om de voorste linies van de Commando's te versterken, deze zijn verwikkeld in straatgevechten met de Duitse infanterie. Terwijl de crew bezig is om munitie uit te laden bij 2 buffalo's, zakt een van de buffalo's dieper de modder in. Hij raakt daarmee

een mijn die explodeert. De Buffalo wordt vernield en ik wordt de lucht ingeblazen, enkele meters verderop kom ik in op de grond terecht.”

“Ik heb geluk gehad dat ik het heb overleefd. Ik had geen zichtbare wonden, afgezien van kneuzingen, een paar gebroken botten en ribben en een hersenschudding. De hospik knapt mij zo goed als hij kan wat op en ik word naar Vlissingen gebracht. Van daar uit naar Breskens voor een betere medische behandeling.”